

Δικαστές, Εισαγγελείς, Βουλευτές, Μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους: 2 Δις Ευρώ αναδρομικές πληρωμές...

Δευτέρα, 12 Δεκεμβρίου 2011

Όταν οι κεντρικοί πυλώνες του κράτους δεν υπολογίζουν το κράτος και τους πολίτες, τί να περιμένει κανείς από τον απλό λαό;

Δικαστές, Εισαγγελείς, Βουλευτές, Μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους: Η άσχημη πλευρά του θέματος των αποδοχών τους

*Του Γιάννη Αποστολίδη
π. Δικηγόρου, Τηλ. 6932 916443*

Ο ελληνικός λαός πληροφορήθηκε με οργή ότι οι συνταξιούχοι βουλευτές ζητούν αναδρομικά εκατομμυρίων ευρώ. Αν όμως ξέραμε όλη την αλήθεια για το θέμα, θα εξοργιζόμασταν όχι με τους βουλευτές αλλά με τον εαυτό μας! Θα λέγαμε, Καλά, γίνονται τόσο φοβερά και τρομερά πράγματα στη δημόσια ζωή και εγώ, ο λαός, κοιμάμαι;

Κοιμόμασταν! Μπροστά στα μάτια μας έγινε το 2006, 2008 το μεγαλύτερο αντικειμενικά σκάνδαλο από καταβολής του ελληνικού κράτους, πήραν εξτρά εντελώς παράνομα, με μία ληστρική απόφαση ενός δικαστηρίου, δύο δισεκατομμύρια ευρώ οι δικαστές (περιλαμβάνονται και οι εισαγγελείς), οι βουλευτές και τα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και ο λαός καμιά αντίδραση!

Διάβασε με προσοχή:

Υπάρχει στο Σύνταγμα το άρθρο 88 παρ. 2 που λέει: «**Οι αποδοχές των δικαστικών λειτουργιών είναι ανάλογες με το λειτούργημά τους. Τα**

σχετικά με τη βαθμολογική και μισθολογική τους εξέλιξη και με την κατάσταση τους γενικά καθορίζονται με ειδικούς νόμους». Τι σημαίνει και πως πρέπει να ερμηνευτεί (αν χρειάζονται ερμηνεία τα αυτονόητα!) αυτή η διάταξη; Ότι κατά τον ειδικό καθορισμό από τον νομοθέτη των αποδοχών των δικαστών, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι ανάλογες συνθήκες της δουλειάς τους, η υπηρεσιακή κατάστασή τους και η ανάλογη κοινωνική αντίληψη για το υψηλό πράγματι δικαστικό λειτούργημα. Έτσι ακριβώς ερμήνευσε παλιότερα αυτή τη συνταγματική διάταξη το Συμβούλιο της Επικρατείας με την υπ' αριθμ. 736/1953 απόφασή του. Αυτή η ερμηνεία, που θεωρεί τη διάταξη κατευθυντήριου, αν μη ευκτικού προς τον κοινό νομοθέτη χαρακτήρα, και που δεν αμφισβητήθηκε για 33 ολόκληρα χρόνια, δεν άφηνε βέβαια περιθώριο να αυξήσουν οι ίδιοι οι δικαστές, με δικαστικές αποφάσεις, τις αποδοχές τους.

Αλλά από το 1986 άρχισαν να αξιώνουν εξομοίωση των αποδοχών τους με εκείνες άλλων υψηλότερα αμοιβομένων κατηγοριών λειτουργών και υπαλλήλων, ιδίως με τους βουλευτές, τους διευθυντές γιατρούς του ΕΣΥ και τους καθηγητές πανεπιστημίων. Και το επέβαλαν με τις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας αριθμ. 1951/1986, 400/1989, 1688/1991 και 4/1992. Πως το πέτυχαν ; Έδωσαν στην παραπάνω συνταγματική διάταξη επιτακτικό χαρακτήρα και την ερμήνευσαν ως εξής: **Ότι λέγοντας το άρθρο 88 παρ. 2 του Συντάγματος ότι οι αποδοχές των δικαστών είναι ανάλογες με το λειτούργημα τους, εννοεί ότι δεν επιτρέπεται να παίρνει κανείς, ούτε στο δημόσιο τομέα ούτε στον ιδιωτικό (ναι, ούτε στον ιδιωτικό, ΣΤΕ 4/1992!), αποδοχές μεγαλύτερες από τους δικαστές και ότι αν τυχόν κάποια κατηγορία εργαζομένων παίρνει μεγαλύτερες, αυτομάτως δικαιούνται αυτές τις μεγαλύτερες αποδοχές και οι δικαστές και οφείλει κάθε δικαστήριο να τις επιδικάσει!** Πρόκειται βέβαια για παράλογη ερμηνεία, που όμως έγινε νομολογία και ανέβασε μισθολογικά τους δικαστές στα ύψη! Και επειδή τρώγοντας έρχεται η όρεξη, φτάσαμε στην εξής απαίσια και καταστρεπτική για τα δημόσια οικονομικά μας δικαστική εξέλιξη:

Πρόσεξε, αναγνώστη, τι έγινε:

Στην κορυφή της μισθολογικής πυραμίδας, δεύτερος μετά τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας στον ευρύ δημόσιο τομέα βρισκόταν ήδη από το 2000 ένας μετακλητός κρατικός λειτουργός, ο πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομίων (ΕΕΤΤ), μιας ανεξάρτητης αρχής, που είχε αποδοχές σχεδόν διπλάσιες από τους Προέδρους των ανωτάτων δικαστηρίων, ως κρατικό golden boy. Πρόσεξε αναγνώστη: **Μέχρι το 2006 οι δικαστές, όπως σου είπα, όπου εντόπιζαν κάποια κατηγορία εργαζομένων στο κράτος και γενικά στον δημόσιο τομέα να παίρνει υψηλότερες αποδοχές, αυτοί δίκαιαν οι ίδιοι και με βάση την δειστραμμένη ερμηνεία της παραπάνω συνταγματικής διάταξης ανέβαζαν στο ίδιο ύψος και τις δικές τους αποδοχές.** Αυτό έγινε με τις παραπάνω αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Το 2006 όμως έγινε το εξής τελείως διαφορετικό: Το Μισθοδικείο, ένα ανώτατο ειδικό δικαστήριο που ιδρύθηκε το 2002 ειδικά για τους δικαστές και συγκροτείται από τρεις ανώτατους δικαστικούς, τρεις καθηγητές πανεπιστημίου και τρεις δικηγόρους, έβγαλε την υπ' αριθμ. 13/2006 απόφαση

που λέει τα εξής: Ο πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομίων (προσοχή: Ένα άτομο δηλαδή και όχι μια κατηγορία υπαλλήλων, όπως έγινε όλες τις άλλες φορές) παίρνει σχεδόν διπλάσιες αποδοχές από τους Προέδρους των ανωτάτων δικαστηρίων. Αυτό το πράγμα, είπε το Μισθοδικείο, παραβιάζει (τάχα) το Σύνταγμα, το παραπάνω άρθρο 88 παρ. 2, (που λέει ότι οι αποδοχές των δικαστών είναι ανάλογες με το λειτούργημά τους), είναι παράνομο, είναι αντισυνταγματικό, παραβιάζει την ισοτιμία των εξουσιών, **πλήττει καίρια την δικαστική ανεξαρτησία!** Ας υποθέσουμε κι εμείς οι αφελείς ότι πράγματι δεν είχαμε επί χρόνια ισοτιμία των εξουσιών και ανεξάρτητους δικαστές, δηλαδή δεν είχαμε δημοκρατία, επειδή έτυχε ένας υπάλληλος, αυτό το κρατικό golden boy, ο πρόεδρος της ΕΕΤΤ να παίρνει, καλώς ή κακώς, βασιλικές αποδοχές. Τι έπρεπε να κάνει το Μισθοδικείο; Η λογική και ο νόμος, το άρθρο 38 Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, λέει ότι έπρεπε, μετά την κήρυξη ως παράνομων των αποδοχών του υπαλλήλου αυτού κατά το μέρος που υπερβαίνουν τις δικαστικές αποδοχές, να στείλει την υπόθεση στον Εισαγγελέα για να ερευνήσει την παρανομία. Αντί γι' αυτό τι έκανε λέτε το Μισθοδικείο; Σου εφιστώ, αναγνώστη, απόλυτη προσοχή για να κατανοήσεις πλήρως τη δικαστική ακολασία που διέπραξε το κολασμένο αυτό δικαστήριο, το Μισθοδικείο, σε βάρος σου, σε βάρος όλου του δύσμοιρου λαού μας.

Άκουσε και φρίξε λοιπόν:

Η απόφαση υπ' αριθμ. 13/2006 του Μισθοδικείου λέει ότι **για να αποκατασταθεί η δικαστική ανεξαρτησία, η ισοτιμία των εξουσιών και άλλα ηχηρά παρόμοια, πρέπει αυτές τις παράνομες αποδοχές του golden boy, του προέδρου της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομίων, να τις πάρουν και οι Πρόεδροι των ανωτάτων δικαστηρίων και αναλογικά όλοι οι δικαστές!** Δηλαδή αντί το Μισθοδικείο αυτό να κρίνει ότι πρέπει με κάποιον τρόπο να κατέβουν οι παράνομες αυτές αποδοχές του golden boy, τις έδωσε και σε 6000 δικαστές και κατά συνέπεια, με βάση κάποιες άλλες αισχρές συνταγματικές διατάξεις, που τις αναφέρω παρακάτω, στα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και τους βουλευτές! **Σχεδόν διπλασίασε τις αποδοχές όλων αυτών,** τη στιγμή που ήταν ήδη ψηλότερες από τις αποδοχές όλων των άλλων υπαλλήλων και λειτουργών του Κράτους!!! Η απόφαση αυτή πάρθηκε κατά πλειοψηφία. Μειοψήφισαν οι τρεις καθηγητές της Νομικής που μετείχαν στη σύνθεση, των οποίων η γνώμη (και η αγανάκτηση!) καταγράφεται στην απόφαση και λέει προφητικά ότι, αν το δικαστήριο δώσει αυτά τα χρήματα στους δικαστές «...κινδυνεύει να εξουθενώσει τα οικονομικά της χώρας, με συνέπεια την πρακτική αδυναμία του Κράτους να αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις του». Κι αυτό έγινε και το ζούμε σήμερα στο πετσί μας! Πόσα ήταν αυτά τα χρήματα; **Βγαίνουν πολύ πάνω από δύο δισεκατομμύρια ευρώ, για 6000 δικαστές,** ως αναδρομικά μισθολογικών διαφορών, συν τις συνεπαγόμενες αυξήσεις μέχρι του διπλασίου των ήδη παχυλότατων μισθών τους. Με βάση αυτή την απόφαση αρ. 13/2006 του Μισθοδικείου σε κάθε δικαστή αναλογούσαν μαζί με τους τόκους κατά μέσο όρο κάπου 200.000 ευρώ μόνο από αναδρομικά! Δηλαδή επειδή η πατρίδα μας είχε την στραβή τύχη να παίρνει κάποιο κρατικό golden boy, αντισυνταγματικά και παράνομα, όπως το ίδιο το Μισθοδικείο έκρινε, υψηλότερες αποδοχές, έπρεπε γι' αυτήν την παρανομία να ...πληρώσει το κράτος στους δικαστές, τους βουλευτές και τα μέλη

του ΝΣΚ πάνω από δύο δισεκατομμύρια ευρώ μόνο αναδρομικά για δήθεν μισθολογικές διαφορές και επιπλέον σχεδόν να διπλασιάσει τις ήδη κορυφαίες αποδοχές τους! **Και νομίζεις αναγνώστη ότι η φρίκη τελειώνει εδώ; Γελιέσαι!**

Διάβασε και αυτά:

Το Μισθοδικείο με αυτήν την **κατάπυση**, την αισχρή αριθμ. 13/2006 απόφασή του, λέει τα εξής: 'Ότι αφού ο νομοθέτης (δηλαδή η Βουλή και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, δι' εξουσιοδοτήσεως στους υπουργούς Οικονομικών και Μεταφορών - Επικοινωνιών) έδωσε τόσο υψηλές αποδοχές στον πρόεδρο της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομίων, στο κρατικό golden boy, έπρεπε να τις δώσει και στους δικαστές, κατά την αυθαίρετη ερμηνεία του άρθρου 88 παρ. 2 Συντ., για να αποκατασταθεί η ισοτιμία των εξουσιών και η δικαστική ανεξαρτησία (δηλαδή η ίδια η δημοκρατία μας!) και μη δίνοντας αυτή την αύξηση, τα νομοθετικά όργανα του Κράτους, η Βουλή και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, έχουν υποπέσει σε αδικοπραξία, περίπου εγκλημάτισαν, για να το πούμε απλά, με ζημιωθέντα θύματά τους όχι, όπως θα νόμιζε κανείς, τον λαό (που υποτίθεται ότι μετά το καίριο πλήγμα κατά της δικαστικής ανεξαρτησίας, που κατέφερε ο νομοθέτης καθορίζοντας πανύψηλες τις αποδοχές του προέδρου ΕΕΤΤ, στερήθηκε αυτός ο λαός ένα μέγιστο αγαθό, να δικάζεται δηλαδή από ανεξάρτητους δικαστές), αλλά τους ίδιους του δικαστές, τους οποίους πρέπει το κράτος να τους αποζημιώσει κατά το άρθρο 105 του Αστικού Κώδικα, που λέει ότι το Δημόσιο ευθύνεται για κάθε ζημία που προκαλούν τα όργανά του! Δηλαδή για να καταλάβεις καλύτερα, αναγνώστη (και στο εξηγώ πάλι όχι επειδή δεν έχεις μυαλό να καταλάβεις αλλά επειδή δεν το χωράει ο νους σου), το Μισθοδικείο είπε τα εξής: **Παράνομα και αντισυνταγματικά, κατά παράβαση του άρθρου 82 παρ. 2 Συντ., η Βουλή και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, τα νομοθετικά όργανα, έδωσαν στον πρόεδρο της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομίων πανύψηλες αποδοχές, διπλάσιες από τις δικαστικές. Και για να εξαλειφθεί αυτή η παρανομία, θα έπρεπε να δώσουν τις ίδιες παράνομες αποδοχές και στους δικαστές!!!, να πολλαπλασιάσουν δηλαδή εκθετικά την παρανομία! Και επειδή δεν το έκαναν αυτό, παρανόμησαν (!) και γι' αυτή την παρανομία, γι' αυτήν την αδικοπραξία, οφείλει το Κράτος να αποζημιώσει τους δικαστές με το ισόποσο των μισθολογικών διαφορών τους για όλα τα επίδικα χρόνια, και πρέπει το δικαστήριο να επιδικάσει τις αποζημιώσεις!** Όσο και αν σου φαίνεται απίστευτο αναγνώστη, είναι δυστυχώς γεγονός ότι αυτό το διεντέρευμα το περιέχει η απόφαση του Μισθοδικείου ως θεμελιώδη νομική σκέψη του! Φρίκη! Δηλαδή κατά το Μισθοδικείο η χειρότερη μορφή παρανομίας, η αντισυνταγματικότητα, πατάσσεται με την εξάπλωσή της διά δικαστικής αποφάσεως! Τι κι αν το άρθρο 93 του Συντάγματος απαγορεύει την εφαρμογή από κάθε δικαστήριο αντισυνταγματικού νόμου; Το έγραψε στα παλιά της τα παπούτσια η πλειοψηφία του Μισθοδικείου. Ο Άρειος Πάγος σε απόφασή του (αριθ. 1589/2006 που εκδόθηκε λίγο πριν βγει η φρικτή αυτή απόφαση του Μισθοδικείου) επί άλλου θέματος αλλά για τον ίδιο νομικό λόγο είπε ότι **απαγορεύεται η «ισότητα της παρανομίας»**, δηλαδή είπε ότι αν κάποιος απολαμβάνει κάποιο παράνομο ως αντισυνταγματικό προνόμιο και η υπόθεση φτάσει στα δικαστήρια με αίτημα κάποιου τρίτου να εφαρμοστεί το προνόμιο, για

λόγους ισότητας, και σ' αυτόν, που τελεί στις ίδιες συνθήκες, δεν επιτρέπεται αυτό το αντισυνταγματικό προνόμιο να το εφαρμόσει το δικαστήριο και σε άλλες περιπτώσεις (και προσοχή, αναγνώστη, μην συγχέεις την περίπτωση αντισυνταγματικής παρανομίας με την παρανομία εκείνη που συνίσταται μόνο στην παραβίαση του ίδιου του άρθρου 4 του Συντάγματος περί ισότητας των ελλήνων, όταν δηλαδή ο νόμος καθ' εαυτόν δεν είναι αντισυνταγματικός αλλά ρυθμίζει άνισα τα δικαιώματα προσώπων που τελούν στις ίδιες συνθήκες, οπότε χωρεί δικαστικό αίτημα για εξίσωση από όποιον υφίσταται την άνιση μεταχείριση).

Αυτή η απόφαση του Αρείου Πάγου (αριθ. 1589/2006) τινάζει και αναδρομικά στον αέρα το σύστημα των δικαστικών και βουλευτικών αποδοχών! **Δεν έπρεπε να τη λάβει υπόψη το Μισθοδικείο; Δεν έπρεπε να πει στους ενάγοντες δικαστές ότι, κύριοι, εσείς ζητώντας εξίσωση με τις παράνομες, ως αντισυνταγματικές, αποδοχές του προέδρου ΕΕΤΤ ζητάτε «εξίσωση στην παρανομία»; Το Μισθοδικείο όμως έκανε το εντελώς αντίθετο:** Το παράνομο και αντισυνταγματικό, κατά την κρίση αυτού του ίδιου, μισθολογικό υπερπρόνομο του ανωτέρω κρατικού golden boy το έδωσε και σε όλους τους 6.000 δικαστές! Πάρε όμως αμέσως ένα χαπάκι κατά της ναυτίας, αναγνώστη, γιατί θα ζαλιστείς με τα εξής: Το Μισθοδικείο με την υπ' αριθμ. **13/2006** απόφασή του διπλασίασε τις ήδη υψηλότεστες αποδοχές των δικαστών, και πρώτα πρώτα του Προέδρου του Αρείου Πάγου. Πρόεδρος αυτού του Μισθοδικείου ήταν ο ίδιος ο τότε Πρόεδρος του Αρείου Πάγου! Δικηγόροι του Κράτους σ' αυτή τη δίκη ήταν κάποια μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, που είχαν τεράστιο συμφέρον να...χάσει τη δίκη το Κράτος, να κερδίσουν οι δικαστές, διότι σύμφωνα με μια αισχρή διάταξη που μπήκε σαν τσόντα στο Σύνταγμα, το άρθρο 100Α, τα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους παίρνουν αποδοχές ίδιες με τους δικαστές! Είναι εικόνα δικαιοσύνης αυτή ή θυμίζει ανοιχτοσκέλα, πρόθυμη να κάνει τα γούστα του οποιουδήποτε;

Γίνονται τέτοια πράγματα σε άλλη χώρα;

Πάρε όμως και άλλο χαπάκι, δύστυχε έλληνα, δύστυχε αναγνώστη, διότι θα παραχθείς και με τα εξής. Κατά το Σύνταγμα (άρθρο 111 παρ. 2 που διατηρεί την ισχύ του Ζ/1975 ψηφίσματος, το οποίο διατηρεί σε ισχύ την από 22.12.1964 σχετική απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής) η βουλευτική αποζημίωση εξισώνεται με τις αποδοχές του Προέδρου του Αρείου Πάγου. Αυτή η ρύθμιση έγινε το 1964 από τον Γεώργιο Παπανδρέου, το Γέρο της Δημοκρατίας..., ο οποίος παράλληλα είχε διπλασιάσει τους δικαστικούς μισθούς- και ας μην αναλογιστούμε γιατί τα έκανε όλα αυτά τα φαύλα ο σχωρεμένος.... Λοιπόν, η κατάπτυστη απόφαση αριθμ. 13/2006 του Μισθοδικείου στηρίχθηκε, όπως προανέφερα, στο σκεπτικό ότι παρανόμησαν οι βουλευτές με το να μην αυξήσουν τις αποδοχές των δικαστών. Αυξάνει, κατόπιν αυτής της παρανομίας, διπλασιάζει τις αποδοχές όλων των δικαστών και πρώτα πρώτα του Προέδρου του Αρείου Πάγου και αυτομάτως διπλασιάζονται, **αφού εξισώνονται κατά το Σύνταγμα, και οι αποδοχές αυτών που παρανόμησαν, δηλαδή των βουλευτών!!!** Πρόκειται για τα ποσά που είχαν μεταμορφωθεί σε «έκτακτη παροχή» στους δικαστές και σε 80% αύξηση και όπως μάθαμε πρόσφατα ζητούν ως αναδρομικά οι μισθολογικά ωφελούμενοι λόγω εξίσωσης συνταξιούχοι

βουλευτές. Δηλαδή η αδικοπραξία - κατά την κρίση του ίδιου του Μισθοδικείου - της Βουλής, των βουλευτών, διπλασίασε τις αποδοχές των ίδιων των βουλευτών!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (Βάλε κι άλλα θαυμαστικά, αναγνώστη, και ψάξε να βρείς που πήγε η βασική νομική αρχή που λέει ότι, ο εξ οικείου πταίσματος ζημιούμενος ού δοκεί ζημιούσθαι).

Τώρα σταμάτα, αναγνώστη, να παίρνεις χαπάκια για ν' αναποφύγεις την ναυτία. Δεν οφελούν, δεν την αποφεύγεις με τίποτε. Διάβαζε αν αντέχεις: Λένε οι βουλευτές, λένε οι δικαστές, λένε οι πάντες, νομίζει και ο ίδιος ο απληροφόρητος λαός (δυστυχώς και η νομική επιστήμη δεν ασχολήθηκε επαρκώς με το θέμα και το μόνο που γράφτηκε ήταν μια στατιστικού και συγκριτικού περισσότερο περιεχομένου μελέτη ενός δικαστή, καθώς επίσης και μια μονογραφία σε νομικό περιοδικό από τον ίδιο τον δικηγόρο εισηγητή της εν θέματι απόφασης, η οποία μονογραφία έχει μεν μεθοδολογική πληρότητα - αν και παραλείπει να πεί το κρίσιμης σημασίας γεγονός ότι από το 1952 μέχρι το 1986 η νομολογία του ΣΤΕ θεωρούσε τη διάταξη του άρθρου 82 παρ. 2 Συντ. κατευθυντήρια και όχι επιτακτική και έτσι δεν επέτρεπε δικαστική αυθαιρεσία - αλλά από πλευράς ουσίας είναι απολύτως κενή!) λένε λοιπόν οι πάντες ότι για το θέμα υπάρχει δεδικασμένο, αφού έχουμε αμετάκλητη μάλιστα και όχι απλώς τελεσίδικη δικαστική απόφαση του Μισθοδικείου, που επιβάλλει όλη αυτή τη φρίκη, τις αυξήσεις των δικαστικών αποδοχών και κατά συνέπεια τις αυξήσεις των βουλευτικών αποδοχών. **Ψέμα! Χυδαίο ψέμα!** Κανένα δεδικασμένο δεν υπάρχει! Ποια είναι η πραγματικότητα;

Διάβαζε και κοίτα πως σε κοροϊδεύουν, αναγνώστη:

Κατ' αρχήν η υπ' αριθμ. 13/2006 αμετάκλητη απόφαση του Μισθοδικείου που δίνει τα δισεκατομμύρια ευρώ στους δικαστές, κατά συνέπεια και στα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και στους βουλευτές, επέλυσε, όπως επέλυσε, νομικό και όχι πραγματικό ζήτημα και επομένως, όπως ξέρουν οι νομικοί, δεν πρόκειται περί κατά κυριολεξία δεδικασμένου. Κατά δεύτερον, η απόφαση αυτή εκδόθηκε, πρόσεξε αναγνώστη, στις 7.11.2006. Αλλά στις 5.12.2006, δηλαδή σ' ένα μήνα, εκδόθηκε από το ίδιο δικαστήριο, το Μισθοδικείο, αντίθετη αμετάκλητη απόφαση, η αριθμ. 17/2006, που δεν δίνει τσακιστή δεκάρα στους δικαστές! Σ' αυτή την απόφαση το ίδιο δικαστήριο, με άλλη σύνθεση, αποδέχθηκε κατά πλειοψηφία την δίκαιη και σωστή νομικά και πραγματολογικά άποψη που είχε μειοψηφήσει στην αριθμ. 13/2006 απόφαση! Και επειδή στις σημερινές συνθήκες τυχεροί είναι οι τρελοί, εύχομαι ολόψυχα να τρελαθείς, αναγνώστη, μ' αυτό που θα διαβάσεις: Σου είπα ότι στις 5.12.2006 εκδόθηκε η αριθμ. 17/2006 απόφαση του Μισθοδικείου που, αντίθετα με την αριθμ. 13/2006 απόφαση, λέει ότι δεν δικαιούνται τα δισεκατομμύρια οι δικαστές. Την ίδια όμως μέρα, 5.12.2006, σε μισή ώρα, εκδόθηκε μια άλλη, η αριθμ. 23/2006 απόφαση του ίδιου του Μισθοδικείου που αντιστρέφει πάλι τα πράγματα, ταυτίζεται με την αριθμ. 13/2006 απόφαση και ξαναδίνει στους δικαστές δισεκατομμύρια!!!

Δηλαδή σε μισή ώρα παίχτηκαν και χάθηκαν στο βρωμερό καζίνο ενός ανωτάτου δικαστηρίου, του Μισθοδικείου, στις πλάτες του έλληνα φορολογούμενου δισεκατομμύρια ευρώ! Από την εποχή που οι πρωτόγονοι

άνθρωποι μαζεύονταν σε κάποια σπηλιά και ο φύλαρχος «δίκαιζε» τους ημιάγριους, από τότε μέχρι τις 5.12.2006 δεν εκδόθηκαν ποτέ και πουθενά την ίδια μέρα για το ίδιο ακριβώς νομικό θέμα δύο αντίθετες αποφάσεις του ίδιου ανώτατου δικαστηρίου! Αυτό έγινε μόνο στις 5.12.2006, στο Μισθοδικείο!

Βάλτε τα αν θέλετε με τον συντακτικό νομοθέτη που δεν πρόβλεψε μηχανισμό άρσης τέτοιας αντίφασης (όπως προβλέπεται από το άρθρο 100 Συντ. στην περίπτωση αντιφατικών αποφάσεων μεταξύ ανωτάτων δικαστηρίων οπότε το λόγο έχει αμετακλήτως το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο) αλλά μην λέτε στον δύστυχο λαό ότι, τι να κάνουμε, υπάρχει δεδικασμένο και πρέπει να τα σκάσουμε σε δικαστές, βουλευτές και μέλη του ΝΣΚ.

Πάντως η τότε κυβέρνηση τρόμαξε ή έκανε πως τρόμαξε το φανταστικό δεδικασμένο και υποχωρώντας στις ιταμές αξιώσεις των δικαστών, τους έδωσε με Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης (ΚΥΑ 2/1601/022/30.1.2008, υπογραμμένη και δημοσιευμένη στο ΦΕΚ δύο φορές, σε δύο διαφορετικές ημερομηνίες!, απίστευτο, με τον ίδιο αριθμό!, απίστευτο, αλλά με παραλλαγμένο περιεχόμενο!, απίστευτο!!!, ρεζιλίκια πράγματα...) έδωσε, λέω, η Κυβέρνηση στους δικαστές δήθεν ως «έκτακτη παροχή», έτσι την ονόμασε, **830.000.000** ευρώ που γράφτηκαν στους προϋπολογισμούς των ετών 2008, 2009, 2010, 2011, ουσιαστικά για να καλυφθούν οι αισχρά επιδικασθείσες αναδρομικές μισθολογικές δήθεν διαφορές τους (αυτό δεν το λέει η ΚΥΑ, το ομολογεί όμως ξεδιάντροπα το Ελεγκτικό Συνέδριο στην υπ' αριθ. ΟΛΕΣ 2078/2010 απόφασή του) και μάλιστα αυτή η ΚΥΑ, λόγω ιδίως της νομοτεχνικής αθλιότητάς της, αφήνει περιθώριο στους δικαστές να διεκδικήσουν και τα αναδρομικά και την «έκτακτη παροχή», σύμφωνα με την νομολογία των αριθ. 890/1956 και 1525/1966 αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας, διότι τους έβαλε μεν η ΚΥΑ τους δικαστές να υπογράψουν υπεύθυνη δήλωση (τι ξεφτίλα!) ότι παραιτούνται από έστω και επιδικασθέντα (!) αναδρομικά, αλλά η νομολογία αυτή του ΣΤΕ λέει ότι η παραίτηση αυτή είναι άκυρη!

Επί πλέον με τροπολογία στο νόμο 3691/2008 για τη νομιμοποίηση μαύρου χρήματος έδωσε η τότε Κυβέρνηση στους δικαστές αύξηση περίπου 80%, και άρα από σπόντα (με το Z ψήφισμα και με τα άρθρα 111 παρ. 2 και 100Α του Συντάγματος) ίδια αύξηση στους βουλευτές και τα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. **«Έκτακτη παροχή» 830.000.000 ευρώ στους δικαστές συν αύξηση 80% των αποδοχών τους με 195.000.000 ευρώ γραμμένα στους ετήσιους προϋπολογισμούς, συν ανάλογες αυξήσεις, κατ' επιπτώση, των αποδοχών των βουλευτών και των μελών του ΝΣΚ, ίσον το λιγότερο δύο δισεκατομμύρια ευρώ για τα παραπάνω χρόνια, πέρα και πάνω, όπως είπα, από τις ήδη παχυλότατες αποδοχές όλων αυτών!** Αίσχος! Και μια σοβαρότατη παρενέργεια: Επειδή η Πολιτεία φοβήθηκε το μάτι της τους δικαστές, ψήφισε με τον ίδιο παραπάνω νόμο 3691/2008, άρθρο 57, ότι στο εξής

απαγορεύεται να παίρνει κάποιος στον ευρύ δημόσιο τομέα αποδοχές μεγαλύτερες από του Προέδρου του Αρείου Πάγου, διότι σου λέει θα έρθουν οι δικαστές και θα ζητήσουν νέα εξίσωση! Αυτός ο περιορισμός όμως έχει τη σοβαρότατη συνέπεια να μην μπορεί το Κράτος και όλος ο δημόσιος τομέας να φωνίσει από τη διεθνή αγορά τις υπηρεσίες ικανών τεχνοκρατών, που φυσικά χρυσοπληρώνονται. Αλλά εδώ θα βάλω εγώ και το εξής προβοκατόρικο ζήτημα: Τι θα γίνει αν παρόλα αυτά δοθούν σε κάποιο πρόεδρο ανεξάρτητης αρχής ή ΔΕΚΟ αποδοχές υψηλότερες από του Προέδρου του Αρείου Πάγου, κατά παράβαση του άρθρου 57 Ν. 3691/2008; Η δική σου λογική απάντηση, αναγνώστη, είναι ότι η αρμόδια Αρχή θα απορρίψει τον σχετικό χρηματικό κατάλογο, δεν θα πληρώσει. Η λογική όμως του Μισθοδικείου λέει ότι αυτή η παρανομία θα συνιστά και παραβίαση του άρθρου 82 παρ. 2 του Συντάγματος, θα πλήττεται έτσι καίρια η δικαστική ανεξαρτησία, η ισοτιμία των εξουσιών, η ίδια η δημοκρατία μας, χαμός, και για την αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης θα πρέπει αυτή η παρανομία να... εξαπλωθεί ιλιγγιωδώς, να δοθούν οι ίδιες αποδοχές και στους δικαστές, επομένως και στους βουλευτές και τα μέλη του ΝΣΚ! Και αφού δοθούν, αυτομάτως θα... νομιμοποιηθούν και οι παράνομες αποδοχές του προέδρου της ανεξάρτητης αρχής ή της ΔΕΚΟ, αφού πλέον θα είναι ίσες με εκείνες του Προέδρου του Αρείου Πάγου! **Δηλαδή από τον νόμο στην παρανομία και από την παρανομία στον νόμο!** Καταλαβαίνεις, αναγνώστη, πόσο τερατώδης και φαυλοκυκλική γίνεται η λογική της αριθ. 13/2006 αποφάσεως του Μισθοδικείου που μοίρασε τα δισεκατομμύρια στους δικαστές, στους βουλευτές και τα μέλη του ΝΣΚ; Με τέτοιες λογικές φτάσαμε στην χρεοκοπία! Τουλάχιστον ας ορθοφρονίσουμε για το μέλλον... Διότι επιτέλους μ' εμάς ό,τι έγινε έγινε. **Ας προσέξουμε τουλάχιστον για την νέα γενιά, γιατί αν εξακολουθήσουμε τέτοια αίσχη θα καταστρέψουμε την ζωή της, και αυτή θα μας καταστρέψει τον θάνατο - θα έρχεται και θα φτύνει στους τάφους μας.**

Αναγνώστη, και κατά το Σύνταγμα, άρθρο 25, και κατά το νόμο, άρθρο 281 Αστικού Κώδικα, απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση δικαιώματος. Δηλαδή, δεν μπορείς κάποιο υπαρκτό δικαίωμα σου να το ασκήσεις, αν αυτή η άσκηση του υπερβαίνει προφανώς τα όρια της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και τον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος. Αν γίνουν δεκτά από ένα δικαστήριο, αν αποδειχθούν δηλαδή, γεγονότα που κατά καλόπιστη και ηθική κρίση, προσβλέποντας και στο οικονομικά και κοινωνικά δέον, συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος, τότε η αγωγή του δικαιωματούχου απορρίπτεται. Στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει τίποτε πιο αντίθετο στην καλή πίστη, τίποτε πιο αντίθετο στα χρηστά ήθη, τίποτε πιο καταστρεπτικό οικονομικά, τίποτε πιο αντικοινωνικό από το να παίρνεις τις παράνομες και αντισυνταγματικές αποδοχές ενός ατόμου, ενός golden boy, και να τις επεκτείνεις σε όλους τους δικαστές, σε όλους τους βουλευτές, σε όλα τα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και να διπλασιάζεις τις αποδοχές όλων αυτών, όταν μάλιστα ήδη βρισκότανε όλοι αυτοί στην κορυφή της μισθολογικής πυραμίδας!

Έπρεπε λοιπόν το Μισθοδικείο, ακόμα και μετά την άθλια και αντιεπιστημονική παραδοχή των δικαιωμάτων των δικαστών, έπρεπε εφαρμόζοντας τα άρθρα 25 Συντ και 281 ΑΚ, αφού συνέτρεχαν όλοι οι παραπάνω όροι, να κρίνει και αυτεπαγγέλτως, αφού γνώριζε τα γεγονότα που επέβαλαν την εφαρμογή, ότι η

άσκηση αυτών των δικαιωμάτων είναι καταχρηστική και ν' απορρίψει τις αγωγές τους. Δεν το έκανε. Και το χειρότερο: **Δεν προέβαλε το Δημόσιο τέτοια ένσταση!** Φοβερό! Τρομερό! Αν ασκούσε ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος το Δημόσιο και την απέρριπτε το Μισθοδικείο, σίγουρα θα ξέσκιζαν όλοι οι νομικοί τα πτυχία τους, από ντροπή. **Γιατί λοιπόν οι δικηγόροι του Δημοσίου, δηλαδή τα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, δεν πρόβαλαν στο Μισθοδικείο αυτήν την ένσταση;** Δεν ξέρω. Εκείνο που ξέρω είναι ότι είχαν, όπως είπα, τεράστιο συμφέρον να χάσει το Δημόσιο, να κερδίσουν τη δίκη οι δικαστές, να διπλασιαστούν οι αποδοχές τους και κατά συνέπεια, κατά το άρθρο 100 Α Συντ, να διπλασιαστούν και οι αποδοχές των ίδιων των μελών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Από όπου και αν πιάσεις την επίμαχη ληστρική απόφαση του Μισθοδικείου η βρωμιά της είναι ανυπόφορη. Διότι όποιος έμαθε νομικά σε πανεπιστήμιο και όχι σε αχούρι ευλόγως διερωτάται : Το Μισθοδικείο έκρινε (αισχρά) ότι η εξίσωση των αποδοχών των δικαστών προς εκείνες του μοιραίου golden boy, του προέδρου της ΕΕΤΤ, επιβάλλεται (τάχα) ευθέως από το Σύνταγμα, το άρθρο 88 παρ. 2, και άρα, κατά λογική συνέπεια, η καταβολή τους ήταν υπόθεση διατάκτου και όχι νομοθέτου. Γιατί λοιπόν έκρινε ως αδικοπραξία την παράλειψη του νομοθέτου να θέσει κάποιον νόμο περιπτώ, ίσως απλώς διευθετικό ήδη γεγενημένων (υποτίθεται) δικαιωμάτων; Βέβαια υπάρχει κάποιο δυσάρεστο προηγούμενο που ήθελαν να αποφύγουν οι δικαστές: Διότι κάποιους αυθαίρετους χρηματικούς καταλόγους που συνέταξαν άλλοτε οι δικαστές στη βάση δήθεν ευθέως στο Σύνταγμα εδραζομένου μισθολογικού δικαιώματός τους, απέρριψε εν ψυχρώ ο στιβαρός Αλέκος Παπαδόπουλος, Υπουργός κάποτε Οικονομικών, και δεν υποχώρησε ούτε όταν ο Εισαγγελέας Εφετών διέταξε (άκουσον, άκουσον!) τη σύλληψη της προϊσταμένης Δ.Ο.Υ Πειραιώς που, εκτελώντας εντολή του άξιου Υπουργού, αρνήθηκε να πληρώσει...

Αναγνώστη, τι έπρεπε να κάνει τότε, το 2006, η αγαθιάρα Κυβέρνηση Καραμανλή μόλις βγήκε αυτή η αισχρή απόφαση του Μισθοδικείου; Να σημειώσω ότι ο ίδιος ο Καραμανλής από τις αρχές ήδη του 2006 είδε τον κίνδυνο από τέτοιες δικαστικές αποφάσεις και μίλησε σχετικά στην Κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ, αλλά δεν έγινε τίποτε... Τι έπρεπε όμως να γίνει αν η Κυβέρνηση ήξερε και είχε τη θέληση και το σθένος να κυβερνήσει; Έπρεπε αμέσως, αστραπιαία και δυναμικά να εκδοθεί καταλογιστική πράξη κατά του golden boy, του προέδρου της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομίων, στην εξής βάση : **Αφού ένα ανώτατο δικαστήριο, το Μισθοδικείο, έκρινε παράνομες και αντισυνταγματικές τις αποδοχές του κατά το ποσό που υπερβαίνουν τις αποδοχές των Προέδρων των ανωτάτων δικαστηρίων, καταλογίζω το υπερβάλον και διατάζω την επιστροφή του, καταλύοντας έτσι τη βάση της απαιτήσεως των δικαστών!** Οπότε προκαλώντας το ίδιο το Κράτος παλινδικία (με κατάλληλη χρήση ενδίκων μέσων, όπως αναψηλάφιση των σχετικών δικών καθώς και ανακοπές κατά των απαιτήσεων για οψιγενή λόγο στο στάδιο της εκτέλεσης, κατ' εφαρμογή και του αξιώματος *sublata causa, tollitur effectus*, αιρομένης της αιτίας αίρεται το αποτέλεσμα) θα κέρδιζε το Κράτος τις νέες δίκες και οι δικαστές θα έχασκαν περιμένοντας ματαίως τα αισχρώς επιδικασθέντα αρχικά δισεκατομμύρια ευρώ!

Αντί γι' αυτό η τότε Κυβέρνηση τα χάρισε τα δισεκατομμύρια στους

δικαστές και στους μισθολογικά αρκαντάσηδες αυτών, στα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και τους βουλευτές... Και μου έρχεται, ρε παιδιά, στο νου ένα περιστατικό που συνέβη στην αρχαία Αθήνα και το αναφέρει ο Στοβαίος: «Δημοκράτης ιδών κλέπτην υπό των ένδεκα απαγόμενον, Ἄθλιε, ἔφη, τι γὰρ τα μικρά ἐκλεπτες ἀλλ' οὐ τα μεγάλα, ἵνα και ἐσύ ἄλλους ἀπήγες!» Δηλαδή, Κάποιος ονόματι Δημοκράτης βλέποντας έναν κλέφτη να τον πηγαίνουν φυλακή οι έντεκα (δεσμοφύλακες), Ρε μαλάκα, του είπε, γιατί έκλεβες τα «μικρά», ψιλοπράγματα, και όχι «τα μεγάλα», τα δισεκατομμύρια, για να πήγαινες ἐσύ τους ἄλλους φυλακή, αφού τότε θα ἴσουν ἐσύ νομοθέτης και δικαστής!

Νομικά και ουσιαστικά θεμελιώνεται και αποδεικνύεται το εξής ἀπίστευτο: Ὅτι οι ἀποδοχές των λειτουργῶν των δύο τρίτων της κρατικής ἐξουσίας, της νομοθετικής και της δικαστικής (ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ἐκτελεστική) διαμορφώθηκαν με μια ληστρική δικαστική ἀπόφαση που καταλόγισε δῆθεν ἀδικοπραξία στα νομοθετικά ὄργανα της δημοκρατίας μας: Εἶναι ἡ ἀριθμ. 13/2006 ἀπόφαση του δικαστηρίου του ἀρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, του λεγόμενου Μισθοδικείου!...Αυτό εἶναι τρελό, εἶναι ἀπίστευτο! **Εἶναι το μεγαλύτερο, το πιο ἀδιανόητο σκάνδαλο!** Και με ζώνουν φίδια, κροταλίες και βόες, ὅτι σ' αυτό το σκάνδαλο βρίσκεται ἡ βαθύτερη ρίζα ὅλων των σκανδάλων, ἀπό το Βατοπέδι μέχρι την παρακολούθηση των τηλεφώνων ὅλης της πολιτικής – και ὄχι μόνο – ηγεσίας της χώρας μας. Και ὅτι αυτά τα δισεκατομμύρια, των δικαστῶν, των βουλευτῶν, των μελῶν του ΝΣΚ, λόγω της ἐγγραφῆς τους στους πιο κρίσιμους προϋπολογισμούς των ἐτῶν 2008 μέχρι 2011, ἦταν ἡ μοιραία ποσότητα που ἔκανε το ποτήρι της χρεοκοπίας να ξεχειλίζει!

Πρόσεξε και αυτά, ἀναγνώστη. Το Μισθοδικεῖο καταλόγισε, ὅπως προανέφερα, ἀδικοπραξία (παράλειψη ἐξομοιώσεις των δικαστικῶν ἀποδοχῶν προς ἐκείνες του προέδρου της ΕΕΤΤ) στον νομοθέτη, του ὁποῖου ἡ ἐννοια συγκροτεῖται, κατὰ το ἀρθρο 26 του Συντάγματος, ἀπό την Βουλή και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Και θα ἔλεγε κάποιος ἀνόητος ὅτι ἡ ἐν προκειμένω ἀδικοπραξία ἔχει τυπικό χαρακτήρα. Ἀλλά αὐτή ἡ «τυπική» ἀδικοπραξία του Προέδρου της Δημοκρατίας εἶχε το ουσιαστικότερο ἀποτέλεσμα ὅτι διπλασίασε τὴ χορηγία του, ἀφού κατὰ τον Ν. 565/1977 αὐτή ἡ χορηγία ἀνέρχεται στο 5πλάσιο της βουλευτικῆς ἀποζημίωσης, που, κατὰ τ' ἀνωτέρω, διπλασιάζεται με τον διπλασιασμό των ἀποδοχῶν του Προέδρου του Ἀρείου Πάγου ἀπό το Μισθοδικεῖο! Καταλαβαίνεις ἀναγνώστη, πόσο βαριά εἶναι ἡ προσβολή κατὰ του προσώπου του σεβαστοῦ Προέδρου, να του καταλογίζεις ἀδικοπραξία και να τον... ἀμείβεις γι' αὐτήν με διπλασιασμό των ἀποδοχῶν του! Ἀλλά και οι ἀποδοχές του Πρωθυπουργοῦ και των Υπουργῶν ἔχουν βάση υπολογισμοῦ τὴν (διπλασιασθεῖσα) βουλευτικὴ ἀποζημίωση! Δηλαδή, ἀναγνώστη, το λατρευτὸ μας Μισθοδικεῖο, σε καιρὸ ἐσχατοῦ δημοσιονομικοῦ κινδύνου της χώρας μας διπλασίασε τις ἀποδοχές των λειτουργῶν του συνόλου της ἐθνικῆς ηγεσίας μας, του «δῖφρου της πολιτείας», ὅπως ἔλεγαν σε ἄλλους καιρούς, και μάλιστα στη βάση μιας δῆθεν ἀδικοπρακτικῆς συμπεριφορᾶς που της καταλόγισε.! Και δεν ἔχει καμιά σημασία αν ἡ ηγεσία αὐτή ἀποδέχθηκε ἢ ἀποποιήθηκε τὴν «ευεργεσία», διότι, ὅπως προανέφερα, ἡ ἀποποίηση ἀποδοχῶν ἀπὸ δημόσιο υπάλληλο ἢ λειτουργὸ εἶναι, κατὰ το ΣΤΕ και τὴ θεωρία, ἀκυρὴ και ἀνίσχυρη. Καλά λέω ἐγὼ λοιπόν, ὅτι ἀν ἀναλογιστοῦμε τις διαστάσεις του κακοῦ που προκάλεσε ἡ ἀριθμ. 13/2006

απόφαση του Μισθοδικείου, θα σκεφτούμε ότι τα αναστήματα των καθηγητών της Νομικής που μετείχαν στην σύνθεσή του και που εις μάτην αντέδρασαν, επισημαίνοντας δραματικά τον κίνδυνο δημοσιονομικής καταστροφής της χώρας, θα σταθούν κάποτε δίπλα στις μορφές των Τερτσέτη και Πολυζωΐδη... Κάποτε, λέω. Όταν θα βγούμε από την απόλυτη ταραχή, οπότε με νηφιαλότητα θα γραφεί η ιστορία της κρίσης, και είμαι βέβαιος ότι τη σκοτεινότερη σελίδα της θα γεμίζει η αριθμ. 13/2006 επάρατη απόφαση του Μισθοδικείου.

Διότι θα θεωρήσεις ψέμα μου, είναι αδύνατο να πιστέψεις ότι συνέβη και το εξής: Το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών δικάζοντας την πρώτη αγωγή δικαστή που στηριζόταν στην παραπάνω κατάπτυστη και αισχρή απόφαση του Μισθοδικείου, είπε (αριθμ. απόφασης 1445/2007) ότι αφού παρανόμησαν τα νομοθετικά όργανα του Κράτους, η Βουλή και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, με το να μη δώσουν και στους δικαστές τις αποδοχές του golden boy, του Προέδρου της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομίων, **ανάγκασαν τους καμμένους τους δικαστές να κάνουν αγωγές, κατά χιλιάδες**, και αυτό προκάλεσε **«εντυπώσεις στο ευρύ κοινό που δημιουργήθηκαν από δυσμενείς κρίσεις»** κατά των δικαστών από τους δημοσιογράφους.

Πλήρωνε λοιπόν, φορολογούμενε αγάριστε λαέ, κόψτε το λαιμό σας και βρέστε να πληρώσετε κι εσείς, κωλόπαιδα άνεργοι και εξτρατσήδες, που ενώ έπρεπε να πανηγυρίζετε για τον διπλασιασμό των δικαστικών αποδοχών και των αποδοχών των βουλευτών και των μελών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ενώ έπρεπε να παλαβώσετε από χαρά που οι δικαστές εξανάγκασαν το Κράτος να πληρώσει δισεκατομμύρια ευρώ σ' αυτούς, στους βουλευτές και στα μέλη του ΝΣΚ και αποκαταστάθηκε μ' αυτόν τον τρόπο η δικαστική ανεξαρτησία και η ισοτιμία των εξουσιών, δηλαδή η ίδια η δημοκρατία μας, εσείς οι τρισάθλιοι δυσαρεστηθήκατε, σχηματίσατε άσχημες εντυπώσεις εναντίον όλων αυτών!

Για τον ίδιο ακριβώς νομικό λόγο (μάλλον νομικό παραλογισμό) δικαιούνται και οι βουλευτές από το Δημόσιο (και ας μη μου πεί κάποιος νομικός φωστήρας ότι δεν δικαιούνται, βάσει της ανωτέρω αισχρής νομολογίας) από 5.000 ευρώ (πέρα από τα αναδρομικά τους) χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ο καθένας, διότι με το να μην αυξήσουν οι ίδιοι στο ύψος των αποδοχών του Προέδρου της ΕΕΤΤ τις αποδοχές των δικαστών, υπέπεσαν - είπε το ληστρικό Μισθοδικείο - σε αδικοπραξία η οποία προκάλεσε την αύξηση των αποδοχών των δικαστών, και άρα, βάσει του Συντάγματος, αυτών των ίδιων, των βουλευτών,

που αναγκάστηκαν γι' αυτό το λόγο να κάνουν αγωγές κατά του δύστροπου Δημοσίου, οι οποίες αγωγές προκάλεσαν επίσης, όπως όλοι γνωρίζουμε, δυσμενείς εντυπώσεις στο ευρύ κοινό και άρα και αυτοί δικαιούνται από το Δημόσιο όπως ακριβώς και οι δικαστές, για τον ίδιο ακριβώς λόγο, την χρηματική ικανοποίηση των 5000 ευρώ, για ηθική βλάβη που προκάλεσαν οι ίδιοι στον εαυτό τους!

Τρελά πράγματα!

Όστε βλαμμένοι οι δικαστές, βλαμμένοι οι βουλευτές, βλαμμένα τα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους..., όλους τους βγάζει ηθικά βλαμμένους η λογική της παραπάνω απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών και δικαιολογεί για όλους 5.000 ευρώ στον καθένα για επανόρθωση της ηθικής βλάβης! Είναι δυνατό να πιστέψεις ότι συνέβησαν όλα αυτά, αναγνώστη; Είναι δυνατόν να φανταστείς τόσο τρελή την Δικαιοσύνη μας; Γι' αυτό σου λέω, πρέπει να κυκλοφορώ καμουφλαρισμένος γιατί αλλιώς όπου με βρίσκεις θα με δέρνεις αλύπητα, θα με φτύνεις και θα με λές ψεύτη, τι είναι αυτά που γράφεις και μας αναστατώνεις! Αλλά δυστυχώς για σένα, αναγνώστη, και για ολόκληρο το λαό δεν είμαι ψεύτης... Να πώ παρεμπιπτόντως (αν αρμόζει) ότι εργασία μου σχετική με όσα διαβάζεις εδώ έθεσα υπόψη διακεκριμένων συνταγματολόγων και άλλων καθηγητών Νομικής, οι οποίοι όλοι συντάχθηκαν απολύτως και με την νομική και με την πραγματολογική επιχειρηματολογία μου.

Αναγνώστη, σε πλήγωσαν, το ξέρω, **οι σκληρές αλήθειες που διάβασες.** Σφίγγεται η καρδιά σου από πόνο για την αδικημένη Ελλάδα. Δέξου λοιπόν σαν βάλσαμο ένα ποίημα που εμένα πολύ με συγκινεί. Είναι του Πάνου Βίγλαρη.

Ο Πόντιος της Εδέσσης

*Ο μπάτης άνθινης πνοής, την ώρα πώγερνε στη δύση
ο ήλιος, της εαρινής δροσιάς να μου φυσίση,
στην Έδεσσα υδροχαρής ο μυροφόρος μπάτης,
ήλθ' απ' εξώστη ιλαρής αλκής ήλθ' η χαρά της
λιανό τραγούδι βοσκαράς να ειπή από τη φτέρα,
ο Πόντιος χορευταράς στην ίδια του φλογέρα,
ήλθε να ακούσω τ' όμορφο τραγούδι με σκοπό
τον δρόμο νάβρω πώψαχνα τις νύχτες να ρωτώ
αν θάβλεπα τον τόπο μου νάχει στον ήλιο μοίρα
κάτω απ' το βλέμμα του θεού στη φοβερή του γύρα.*

Ο Πόντιος χορευταράς! Η φοβερή γύρα της χορευταρούς Ελλάδας μέσα στην Ιστορία! Ας είμαστε αισιόδοξοι.... – προπαντός όμως συνετοί, δυνατοί και δραστήριοι!

Πρόταση: Πρέπει να μελετήσουμε εντατικά, πολύ συστηματικά τους θεσμούς, να βρούμε τα κακώς κείμενα, έτσι ώστε στην προσεχή αναθεώρηση του Συντάγματος, που πρέπει να είναι σαρωτική, να βάλουμε γερά θεσμικά θεμέλια για μιá Νέα Ελλάδα. Σ' αυτό αποβλέποντας, πρέπει και να τεθεί σε απόλυτη προτεραιότητα η κατάργηση των βρώμικων διατάξεων των άρθρων 82 παρ. 2, 100 Α και 111 παρ. 4, που αποτέλεσαν το συνταγματικό πρόσχημα για τα

καταστροφικά μισθολογικά υπερπρονόμια των δικαστών, των βουλευτών και των μελών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Γενικότερα πρέπει οι θεσμοί μας να μην επιτρέψουν ποτέ πιά σε κάποιους να νομίζουν ότι είναι «τη Παναϊας τα κάτας», γάτες, δηλαδή, της Παναγιάς, όπως λέμε οι Πόντιοι για όσους έχουν σκανδαλώδη προνόμια – και αυτοί είναι μυριάδες, σε όλο το κοινωνικό σώμα, από τους χρυσοκάνθαρους νεόπλουτους μέχρι τα πάμπολα τσιμπούρια στις ΔΕΚΟ και μέχρι τους εξουσιαστικούς τόπακες, που όλοι μαζί αυτοί κατάντησαν την γλυκιά Ελλάδα μας από Ευ σε Φευ του κόσμου...

Και κάτι ακόμα: Είναι χαρακτηριστικό της εθνικής παθογένειας το ότι δεν υπήρξε, εξ όσων τουλάχιστον γνωρίζω, **κανείς δικαστής, κανένας βουλευτής (όταν βγήκε στη σύνταξη...), κανένα μέλος του ΝΣΚ που ν' αποποιήθηκε το αμαρτωλό χρήμα του Μισθοδικείου που όπως είπα παραπάνω μεταμορφώθηκε σε «έκτακτη παροχή» με την ΚΥΑ 2/1601/0022/30.1.2008 και σε αύξηση 80% με τον ν. 3691/2008.**

Πριν τις οριζόντιες περικοπές σε μισθούς και συντάξεις προηγήθηκε, ως αιτία τους, η ηθική οριζοντίωση των ταγών μας αλλά και της ίδιας της κοινωνίας μας. Χαυνοπολίτες, εγω-πρόβατα πολιτικών τσελιγκάτων, αυτοί ήμασταν... Και αν μας τύχαιναν κάποιες άγρυπνες και ανήσυχες συνειδήσεις, τους απομονώναμε γρήγορα, τους περνούσαμε για ψώνια, κοροϊδα... Πρόσφατα μας παρηγόρησε το Κίνημα των Αγανακτισμένων. Δυστυχώς όμως τα γεγονότα στο Σύνταγμα κατά την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου έδειξαν ότι και αυτοί, λόγω ακριβώς της ανυπαρξίας μιας σφριγηλής κοινωνικής συνείδησης ως υποδομής τους, πάνε – μακάρι να βγώ ψεύτης - να κυριευθούν από αναρχικές δυνάμεις, που οδηγούν στο εσκαμοτάρισμα των κοινωνικών αγώνων – η λέξη εσκαμοτάρισμα χρησιμοποιήθηκε από τον Λένιν για τους Εσέρους, για τον αστόχαστο και αντικειμενικά βλαβερό για την εργατική τάξη υπερεπαναστατικό ζήλο τους. Πάντως οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι οι Αγανακτισμένοι ενέταξαν την ατομική πολιτική πράξη στη μαζική δράση και την έβαλαν στην καθημερινότητα. Δείχνει όμως η πορεία του Κινήματος αυτού ότι παράλληλα αν όχι πρωτίστως χρειαζόμαστε υψηλόφρονα στοχασμό των θεσμών, βαθιά, κοπιώδη μελέτη τους, με άγρυπνο ενδιαφέρον για την Δημοκρατία μας και με την επίγνωση ότι πατριωτισμός σημαίνει προπαντός σοβαρότητα – η Ελλάδα δεν υπάρχει για πλάκα! Γι' αυτό λέω ότι πρέπει να κάνουμε προσωπική μας υπόθεση την αναθεώρηση του Συντάγματος, δηλαδή των θεσμών μας, να συμμετάσχουμε ο καθένας με υψηλής στάθμης πολιτική συνείδηση στη ζύμωση – και τους αγώνες! – ώστε να δημιουργήσουμε ένα **ΝΕΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ**.
Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2011

=====

Επιτρέπεται και είναι επιθυμητή από τον συντάκτη η ελεύθερη διάδοση του παρόντος κειμένου με οποιοδήποτε τρόπο. Για διάλογο μαζί μου ή τυχόν αντιδράσεις τηλεφωνήστε στο 6932 916443.

Πηγή:
http://infognomonpolitics.blogspot.com/2011/12/blog-post_6008.html#.TunFc3p26Ij

